

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
În străinătate 300 Lei

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI“, Bla j, jud. Târnava-Mică
Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

Instrucția preregimentară

— Câteva observații pe marginea unei legi făcută pentru tineret —

Zilele trecute s'a publicat un raport oficial, în care se enumerau binefacerile de cari se vor bucura tinerii cari vor îndeplini cum se cuvine prescriesele legii pentru instrucția preregimentară. Folosim acest prilej pentru a încresta câteva observații pe marginea acestei legi, pe care, pentru spiritul său nou, pentru gândul ce vrea să-l înfăptuiască, o socotim soroc pentru vremuri mai limpezi și mai mărețe decât acele pe cari le trăim.

Gândul de naștere al acestei legi n'a germinat în creerii oamenilor noștri politici. A fost împrumutat dela alte țări, unde s'a născut datorită altor împrejurări. Mai ales țările cari au ieșit invinse din marele războiu, au dat o atenție deosebită creșterii în spirit militar a tinerimii. Motivul acesteia a fost următorul.

Anumite popoare, dovedite prea războinice, prea gata de ceartă ori când, au fost oprite prin tratatele de pace de a-și ținea armată atâta cât voiesc ele. Li-s'a permis să țină doar atâta câtă au lipsă pentru apărarea statului în interior și la graniță, sau mai bine zis, li-s'a permis să țină atâta armată câtă să nu fie un pericol pentru pacea lumii.

Dar popoarele despre cari am vorbit, ce s'au gândit? Ne facem noi altfel de armată, despre care să putem spune lumii că nu-i armată. Era praf aruncat în ochii acelor cari au făcut tratatele de pace.

S'au început atunci să adune tinerii, ba în unele țări chiar și femeile, i-au înșiruit în grupe, le-a dat numele de asociații cercetășești, și au început să facă instrucție militară cu ei. Și astăzi acele țări au o armată mai puternică decât popoarele cărora nu li-s'au pus frâu la înarmări.

În fața acestei situații, era o datorie a conducătorilor noștri ca să țină țara la aceeași înălțime în ce privește creșterea tineretului ca și alte state.

Mai era apoi la noi un motiv care a făcut foarte binevenită această lege.

De un timp încoace adecă, tineretul nostru, mai ales cel dela orașe, a cam pornit-o pe drum greșit. Unii trag de sfoara care dacă s'ar rupe ne-ar arunca tocmai în ghiarele Rusiei, iar

alții s'au înjugat la carul care merge spre Germania și Italia, și care sub roatele sale sdrobește tot ce găsește în cale. Și se întâmplă câte odată să 'ntâlnească în cale tocmai un prim-ministru.

Sunt alții apoi, cari s'au apucat pur și simplu de jefuit. Iși pierd timpul, pe care ar trebui să-l petreacă făcându-și lecțiile, cotrobâind zarurile ușilor, scotocind prin buzunarele altora, și dacă acel altul se trezește, îl ciuruesc cu gloanțele revolverelor. Aceștia sunt cei mai periculoși.

Așadară tineretul nostru, mai ales dela orașe, suferă de o boală. Nu întreg tineretul. Sunt între ei mulți, cari luptă cu sărăcia, cu lipsa și necazul, ca să se facă folositori loruși, familiei, și neamului din care fac parte.

Celor de felul întâi trebuie să li se croiască un drum nou, care să fie cel drept, cel adevărat.

Oam aceștea au fost gândurile legiuitorilor când au votat această lege. Aceasta apare de altfel din însuși textul legii unde se spune că ea urmărește „desvoltarea simțimentelor morale și naționale ale tineretului“. Indirect se recunoaște adecă lipsa de desvoltare a acestor mărețe și fundamentale sentimente, fără de cari o națiune e sortită peirii.

Aplicarea acestei legi a și început. Am văzut deja tineri de 18—21 ani, înșiruiți în rânduri, pășind militarăște, simțindu-se în cadența marșului înflăcărarea sufletelor tinere pline de dragoste de lege și neam. În rândurile lor am văzut viitorul neamului, plin de înfăptuiri mărețe isvorâte din „sentimentele morale și naționale“. Drumul drept a fost început. Conducătorii și condușii împreună, au datoria să vegheze ca să se menție pe drumul început, căci e vorba de viitorul neamului.

O datină de Bobotează interesantă.

La Viena e obiceiul că în ziua de Bobotează trei cetățeni se îmbracă în haine de regi răsăriteni și, urcându-se pe câte un cal, merg, la biserică, înconjuțați și întovărășiți de mil de oameni. În ușa bisericii îi așteaptă preotul catolic, înconjuțat de curatorat, și le ține o vorbire de bună primire. Acest obicei străvechi s'a repețit și anul acesta.

Ce mărturisește un bolșevic reînțors la credință

Un bolșevic vestit care a trăit, dela începutul războiului în Rusia, iar de curând s'a întors acasă în Cehoslovacia, povestește într'un ziar cehoslovac, cum a persecutat pe creștinii din Rusia:

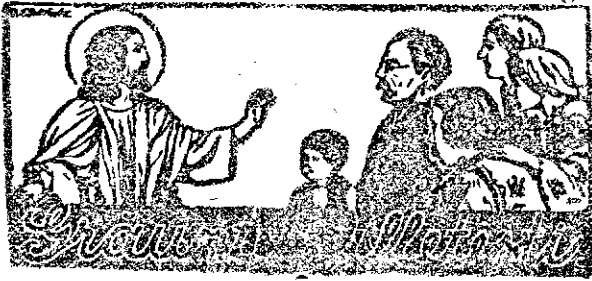
„Am condus un războiu de extirpare (nihilism) împotriva religiei creștine. Luerul însă n'a mers ușor, oamenii ni-s'au opus într'un mod hotărât. Abia atunci m'am convins că lupta noastră împotriva religiunii a fost un lucru cu neputință de împlinit și că zadarnic ne-am năzuit a-i arăta poporului rus că religia este o tragere pe sfoară a poporului.

„E adevărat că unii și-au părăsit religia, că au nimicit crucile de pe hotare și de pe case, că au tras de pe pereți icoanele sfinților și le-au nimicit, și că au nimicit bisericile. Dar și mai adevărat e că cei mai mulți au rămas credincioși religiunii și că se închină pe ascuns în casele lor. Fie că sunt în surghiun, fie că sunt în temniță, de religione nu se lasă. Prim cucernicia lor au întors pe mulți dintre noi la credință, îngreindu-ne într'o măsură extraordinară împlinirea ordinelor.

„Am condus odată un vagon cu surghiuniți cari erau cu toții desculți. Ei purtau lumini în mâni și cântau: „Hristos a înviat din morți“. Bisericile pe cari nu le-am dărâmat sunt pline de credincioși, încât nu mai încap aici un ac între ei. Dacă închideam azi o biserică, mâne o redeschid din nou. Sunt biserici pe cari le-am închis de 2—3 ori, și le-au redeschis totdeată ori. Iar când ne-a succedat să închidem o biserică definitiv, ei se adună în casele lor, cântă tot felul de cântări bisericesti și se roagă.

„Și mai interesant e că chiar și comuniștii tineri se referă la vechia lor religie. Câtă vreme servese în armată, ei sunt necredincioși; îndatăce au sosit însă acasă, devin din nou cucernici. Dacă-i provocăm, să devină necredincioși, ne răspund că e prea afară din cale de trist a trăi fără religie. E cu neputință a stârpi din acest popor simțământul religios.

„Eu însumi am rămas adânc mișcat, văzând această mare neizbândă m'am simțit tot mai nenorocit. M'am dus într'un sanatoriu. Acolo am aflat un preot. L-am întrebat, pentru ce crede, cu toate că suferă atâta și este în continuu prigonit. El mi-a declarat: „Hristos m'a chemat la credință. E puterea dumnezească aceea care lucrează întru noi. Moartea și suferințele ne sunt crini din cununile cu cari îl încununăm pe Hristos“. A făcut o impresie colosală asupra mea și de atunci m'am năzuit să scap de comunism“.

Cum ne putem potoli mânia

Un proprietar creștin avea un servitor care-și făcea de cap cu mânia lui. Când era mâniaș, nu-i putea sta nimenea în față, că-l repezea, să fi fost chiar stăpânul său. Luatu-l-a cu frumosul, luatu-l-a cu uritul, dar toate mijloacele s'au dovedit zadarnice. Intr'o zi s'a hotărât să-l ia cu șmecheria. »Mă, Iacobe, — că așa-l chema pe servitor — îți dau 100 Lei dacă mâne nu te vei mânia«. Iacob s'a uitat la ban, și pe urmă, în fața celorlalți servitori, a făgăduit sărbătorește că mâne nu se va mânia. Zadarnic l-au necăjit ceilalți servitori, zadarnic l-au îngănat prietenii, Iacob s'a ținut de cuvânt, și a primit suta de Lei. Când i a dat însă stăpânul său suta, i-a spus: »Să-ți fie rușine că de dragul unui sutar ți-ai potolit atât de bine mânia, iară din dragoste față de Dumnezeu nu vrei s'o faci«. Și de atunci Iacob a început a-și potoli mânia și a deveni om cumpătat.

N'am putea oare face și noi asemenea lui Iacob? Nu ne-am putea gândi și noi serios, ce mare păcat e mânia și că dacă voim, ne putem scăpa de ea? Un bătrân călugăr spunea: »Mânia se arată în inimă, în față, pe limbă și în faptă. Dacă vrei s'o stăpânești, griji să nu intre în inimă. Dacă a intrat în inimă, păzește-te să nu se arete pe față. Dacă s'a arătat totuși, oprește-o să nu treacă la limbă. Iar dacă

s'a furișat și până acolo, cel puțin de atâtea te ferește ca să nu făptuești«.

Un filosof din vremea veche ne povestește într'una din cărțile sale că a văzut odată pe un cetățean care voia să intre în locuința sa. Băgând cheia în broască, ușa, din întâmplare, nu s'a deschis. Atunci s'a apucat să întoarcă cheia cu gura. Văzând că nu izbutește nici astfel, a dat cu picioarele în ușă, a început apoi a injura și a face spumă la gură așa că văzându-l în halul acela s'a greșelit de el și s'a hotărât că nu va fi mâniaș cât trăiește.

Dacă a putut-o face aceasta un păgân, tu, creștinule, să nu o poți face? Ori, nu vezi tu că până și animalele îți dau pildă de pace și de bunăînțelegere? Vitele, oile, caii, găinile trăiesc toate pașnic împreună. Cioarele, găștele, rațele, cocorii mai ales sunt tot împreună, fără de a se bate ori chiar omori. Albinele apoi, ce pildă de bună înțelegere ne dau? Numai omul să nu se poată stăpâni? Să fie el mai rău chiar și decât animalele?

Când Domnul nostru Isus Hristos se afla cu apostolii pe lacul Genezaretului și s'a iscat furtuna, apostolii l-au trezit: »Doamne, mântuește-ne că perim« (Matei 8, 25). Un slujitor cucernic al Domnului, care era dela fire foarte aplecat spre mânia, se ruga, ori de câte ori observa că-l cuprinde mânia: »Doamne Isuse Hristoase, învață-mă și îndreaptă-mă, că tu ești atât de blând«. Iar când era foarte agitat recita: »Ferițiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul« (Matei 5, 5). Iar, dacă cu toate acestea nu-și putea potoli mânia, făcea acte de pietate sau cucernicie, dădea bunăoră milă la săraci ori făcea câteva exerciții sau deprinderi de blândeță.

Vă întreb, dragi cetitori, oare noi n'am putea face asemenea apostolilor și acestui servitor al Domnului?

Filosoful Athenodor s'a rugat de îm-

păratul Augustus al Romanilor, să-i dea voie să se retragă dela curtea împărătească, pentru că se simțea prea bătrân. Împăratul i-a dat voie, cu toate că a fost silit să-i mărturisească, ce greu se poate lipsi de sfaturile lui cele înțelepte. Înainte de a-și lua rămas bun, filosoful i-a mai dat următorul sfat: »Înălțate Împărate, nici când nu făptui ceva, fiind mâniaș, ci mai întâi zi cele 24 litere ale alfabetului grecesc! Împăratul Gratianus al Romanilor a dat poruncă curtenilor săi ca, ori de câte ori va osândi pe cineva la moarte, să-l ia în pază pe acel nefericit, să-l țină încuiat 30 de zile, și, numai după împlinirea acelor zile și după ce l-au întrebat din nou pe împăratul dacă-și menține judecata, să-l execute.

Iată cum ne învață și de astă dată doi păgâni, să nu făptuim nimica în stare de mânia.

Doi călugări plecară odată la drum ca să ajungă într'un oraș îndepărtat. Tre-când pe lângă un sat, au pierdut cărarea, și au luat-o peste un ogor al unui țaran, care se afla din întâmplare tocmai acolo. Și a început țaranul să-i injure, de făcea spume la gură. Bieții călugări tare s'au rușinat și atunci unul din ei îl agrăi cu cuvintele: »Frate dragă, am greșit, iartă-ne, în numele și pentru dragostea Domnului nostru Isus Hristos«. Această vorbă bună și cumpătată așa de mult l-a atins pe țaran, încât a venit la ei, le-a dat mâna și li-s'a rugat de iertare. Mai mult, le-a făgăduit că, după moartea nevastă-sa care era bolnavă, se va călugări și el. Și s'a ținut de cuvânt.

Iată ce pildă minunată ni-au dat acești doi călugări!

Sf. Ioan Gurădeaur zice: »Precum focul nu se poate stinge prin foc, așa nu se poate potoli nici mânia prin mânia. Dacă cineva te agrăiește mâniaș, iar tu tot mă-

Foiața UNIRII POPORULUI

Din pribegie...

Mi-e doru-atâta de pribeag...
Și nu știu ce să-i fac.
I-ași da ce am mai scump pe lume
De-ași ști că pot să mi-l împac.
I-ași da întreagă avuția
Ce-o am pe-acest pământ...
De-ași ști că nu mai pribegeste
Pe nor pe stele și pe vânt.

Dar în zadar 'mi-este 'ncercarea,
Precum mi-a fost și 'n alte rânduri
Și nu 'nțeleg la ce mai port
Și-acum astfel de gânduri.
Așa-mi este sorocul sorții...
Așa e rostul unui dor:
De-apururi el să pribegască,
Pe vânt, pe stele și pe nori.

Clipe...

Un dangăt de clopot răsuna
In turla de veacuri uitată.
Și zduri din vreme străbună
Imprejmuesc bătrâna cetate.

Prin brazii de vânt scuturați
Se lasă o negură grea,
Și 'n ochii-mi de ani neuscați
Se uscă și lacrima mea.

Nic. Nicoară-Dobârceanu

In gazdă la „Țața Marie“

de Nicolae Obeadă

De câte ori mă găsesc în preajma Crăciunului, amintirea îmi aduce laainta făptura „Țaței Marie“, cea dintăiu gazdă la care m'a așezat tata, atunci când m'a dus să învăț carte la oraș... Și nu eram numai singur găzduit la „Țața Marie...“ Cei doi tovarăși ai mei de copilărie — Valer și Niculae — cu cari băteam mingea lângă muclei lui Oaiț din colțul eimitirului și eu cari ne târăiam în mijlocul verii cu trocuța pe „Răpa lui Ghedăl“ la noi în Viișoara — erau și ei tovarăși cu mine, găzduți la „Țața Marie“. Ce-i drept, părinții nu au prea fost împăcați să ne știe pe tustrei sub acelaș acoperiș și aceasta cu atât mai mult cu cât ne știau ce putem noi plăti. Năzdrăvăniile nesfârșite pe cari le făceam împreună la noi în sat i-au cam pus pe gânduri și... de, ea părinții, ar fi voit ea, de aci înainte, să ne știe legați de carte și nimic mai mult... Insfârșit, în urma rugămintilor noastre și ale „Țaței Marie“, care le-a făgăduit părinților că ne va fi ea o mamă și tată, ne-am văzut pripășiți tustrei sub acelaș acoperiș.

Cum s'ar zice: Ce-a fost mai greu am scos la capăt cu izbândă deplină. Par'că-l văd și acum pe Valer al Mitruului, cum îmi scăpără din coada ochiului, semn care în limbajul nostru însemna că am dat-o în plin cu „șestia“. Niculae al Frăsânii, cel de al doilea tovarăș, s'a mulțumit doar să ne zâmbească și să ne

dea a înțelege că și el se scaldă în aceste ape. Toate aceste mișcări ștrengărești le-am făcut așa între noi, fără a da ceva de bănuț părinților și gazdei... La de astea ne pricopeam noi, har Domnului, doar nu degeaba ne poreclise și dascălul Niculiță dela noi din Viișoara „Prietenii luncilor“.

Dupăce părinții „au bătut palma“ cu „Țața Marie“, par'că-l văd și-l aud și acum pe nenei Mitru, tatăl lui Valer, cum s'a întors către noi și pe un ton mai muștrător ne-a cetit ultima căzanie:

— „Noa domnișorii“ mei, de azi încolo cum s'ar zice, să vă luați gândul dela jocurile și luncile din Viișoara. Să vă luați rămas bun dela lunca de lângă muclei lui Oaiț și del „Răpa lui Ghedăl“; v'ați rupt destul ciorecuți pe păraule ei, n'ar mai fi fost pomană de ea... De acum încolo să vă fie înainte numai slova cărții, să vă trudiți a învăța „aimălanțu“ „biblica“ și „ocinașile ele lungi“ și să vă vedem la Crăciun în strana diecilor, cântând voi la Cutavasii și la Tropare, să zică și Viișorenii „alal să vă fie“. Să nu luați acestea glumă... Și-apoi încă una să știți, cu „buctare“ să nu treceți dealu' spre Viișoara, că se dus veste de voi.

Și, acum, îgăduc-mi să-ți dau unele „porunci“ și Dtale „Țața Marie“ și te rog să mi le iei în nume de rău... Un lucru să-l știi. Sunt cam neastâmpărați „domnișorii“ aieștia. Al crescut în „fraiul“ câmpului. Sunt blestemați rău, dar d-ta să le fii popă. Când nu vei izbul cu povești și îndemnaurile bune, coboară ver-

nios li răspunzi, cum crezi că-l vei putea potoli? Dimpotrivă, li vei mai mări mânia. Răspunde-i prietenos și nu peste mult i-se va stinge focul mâniei».

Sf. Ioan Gurădeaur ne mai dă încă un sfat prețios: »Cum să ne scăpăm însă de această ciumă care este mânia? Numai dacă vom lua din beutura aceea care are puterea de a ucide toți viermii și toți șerpii din lăuntrul nostru. Ce fel de beură e aceea care are o astfel de putere? Preascumpul sânge al lui Isus Hristos este în stare să nimicească toate boalele, dacă este luat cu încredere. Apoi ascultarea cu atențiune a dumnezeștilor Scripturi și mila împreună cu aceasta».

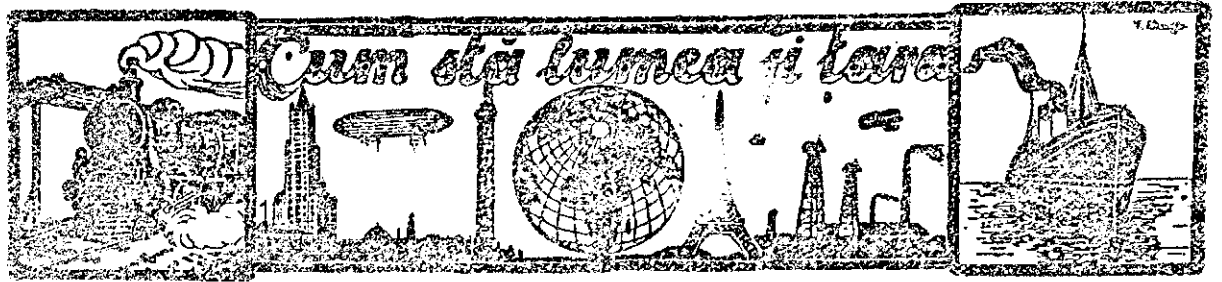
Din multe pilde înșirate aici oricine își va ști trage învățăturile de lipsă. Numai voință să fie.

Părintele Iuliu

Din Arhiud. Tinerii din com. Arhiud au aranjat în seara zilei de 29 Dec. (a doua zi de Crăciun) o frumoasă producțiune teatrală urmată de dans. Sub îngrijirea păr. Patriclu Tătar s'a format un reușit program compus din câteva puncte de cor, câteva monologe și din piesa „Poemul Uoirii”. Cuvântarea păr. Tătar a mărit bucuria publicului, care a fost deadreptul încântat de producțiune. Din venit o frumoasă parte a fost dată bisericii. Laudă bine meritată se cuvine celor cari au muncit pentru reușita producțiunii.

Au fost condamnați la moarte pentru că s'au prezentat beți la serviciu.

În Rusia s'au întâmplat de curând o mulțime de nenorociri pe căile ferate. Guvernul a luat atunci aspre hotărâri contra slojbașilor cari nu-și fac slujba pe deplin. Câteva zile după aceste măsuri, doi funcționari dela căile ferate s'au prezentat beți la serviciu. Ei au fost dați judecății care imediat i-a condamnat la moarte. Încă în aceeași zi ei au fost împușcați.

Di Iuliu Maniu a împlinit 62 de ani

Insemnatele declarații făcute cu acest prilej

În ziua de 8 Ianuarie, dl *Iuliu Maniu* a împlinit 62 de ani. Ziua aceasta l-a apucat la Badăcin. Admiratorii D. Sale, s'au prezentat personal sau prin delegați, la „sihăstria” D. Sale, aducându-i din toate părțile țării urări de bine și dorindu-i îndeplinirea gândurilor.

A fost de față multă lume, din Ardeal și din Vechiul regat. Din Blaj au luat parte dnii: prof. Dr. Augustin Popa dela Academia Teologică și Eugen Moldovan, avocat arhidiecezan. Dnii *Victor Deleu* fost deputat și primar al Clujului și *Valer Moldovan*, fost ministru, au ținut cuvântări, în cari au împletit sărbătorirea zilei de naștere a dlui Maniu cu nădejdi pe cari țara și le pune în D. Sa.

A vorbit apoi dl Maniu. Cuvântarea D. Sale în întregime nu o cunoaștem nici de astă dată. Cenzura a tăiat adânc, așa că publicul cunoaște doar un discurs trunchiat.

Acest discurs a făcut mare valvă. Au fost cari au spus că e unul dintre cele mai importante discursuri dela războiu încoace. Pentru că în el dl Maniu a spus multe lucruri bune, folositoare pentru țară. Din gândurile exprimate de D. Sa, spicuim și noi câteva.

D. Maniu a început prin a arăta programul pe care l-a avut în 1932, când a fost chemat ultima oară la putere. Acest program, despre care s'a vorbit și pe vremea aceea și care a fost primit și de *M. Sa Regele*, se baza pe faptul că 80% din locuitorii țării, adică țărănimii, talpa țării, se află într'o cumplită sărăcie. Acesta a fost punctul de plecare al dlui Maniu, tămăduirea acestei plăgi naționale. În jurul acesteia d. Maniu și-a învățit programul, său care în linii mari era următorul:

1) Realizarea unei economii dirijate, potrivită împrejurărilor noastre specifice; 2) Etatismul (trecerea la stat) a industriilor de bază și de primă necesitate, pentru a pune capăt, pe această cale, abuzurilor cartelurilor cari sufocă puterea productivă și de dezvoltare a vieții noastre sociale și 3) o puternică acțiune de mare investire de stat pentru a, întărindu-se prin această activitate economică, să crească și puterea de consum a cetățenilor.

Acest program însă n'a putut fi împlinit. Dece? D. Maniu a fost silit să demisioneze. Un ministru al său, d. *Mihalache*, pe acea vreme ministru de interne, s'a văzut în imposibilitatea de a porunci unui inferior al său, D. Maniu, solidar cu ministrul său, a plecat dela putere.

geaua dela grindă și miluește-i să știe că nu mai sunt lângă muncii lui Oniț din Viișoara ori eu trocuța pe „Râpa lui Ghedăi”. De acum încolo, cum s'ar zice, pășese a popi, a dascăli sau a mai știu eu ce. Că doar ea mâine părintele Pompil ne-a părăsi..., dascălu Niculiță nu mai poate ține piept la atâta amar de copil și vezi d-ta ne gândim și noi, ea părăsiți, că tot a fi mai bine să aibă și Viișorenii ceva mai din vremurile noi, mai ales că acum ni-s'au deschis și nouă cărările spre învățătură...

„Țața Marie”, care a ascultat cu multă luare aminte această litie a lui nenea Mitru nu s'a lasat mai pe jos și a mai adăugat și dumneai:

— „Lăsați-i numai în paza mea! Voiu ști eu ce „ușcoală” să le dau, căci doar nu îmi sunt ei cei dintâiu pe cari i-am oblăduit sub coperișul meu... Hei, hei, câți copii depe meleagurile Ardealului au au avut-o pe „Țața Marie” de mamă și tată și, Doamne multumesc, toți au ieșit oameni mari în lume. Cine a intrat sub mâna mea, nu trebuie să cunoască decât două cărări: una spre „ușcoală” și alta spre biserică. Așa dar fiți liniștiți că îi lăsați în loc bun. Când vor veni la sărbători acasă, o să-i vedeți, cum pășesc a popi sau a mai știu eu ce. Da, zău!”

Ultimele cuvinte ale „Țaței Marie” i-au făcut pe bietul tată să dea drumul de sub gene la două mărgele de lacrimi, pe cari și-le-a abșic în mânelele cămășii... Așa era firea lui. I-se muiau foarte ușor coardele sufletului și plângea din nimica toată. Și, la dreptul vor-

bind, pentru că nu ar fi plâns, bietul bătrân, când mă știa din aceea zi departe..., pe alte meleaguri, unde nu mai aveam cu-i să-i zic mamă și tată. Totul ce-mi rămânea în locul lor era, de aci înainte, „Țața Marie” și Domnul profesor.

Și istă că au trecut mai bine de două luni de școală. Cei dintâiu fulgi de zăpadă ne-au dat o înțelegere că nu ne mai desparte mult timp de ziua fericită, când vom pleca în vacanța de sărbători. Domnul Trifon, profesorul de clasă, a ținut să ne spună că în anul acesta vacanța se va da eu o săptămână înainte de cum s'a dat într'alți ani. Aceasta din lipsă de lemne... Școala avea nevoie să facă cât mai multe economii, căci fondurile erau așa „cam printre ele”.

Zilele treceau par'că mai grăbite ca până acum și dorul nostru după cei deacasă par'că ne fura din ce în ce mai mult. — Avea — ne vedeam tustrei în strană alături, de dieci, în biserică din Viișoara, cântând Troparul Nașterii așa cum ne-a învățat domnul profesor Trifon. Par'că-i vedem pe Viișorenii, cum ne priveau cu ochii și se ridicau pe vârful picioarelor pentru a vedea mai bine pe feciorul lui Mitru, a lui Frosâna și pe a lui Lia din ho-părtele.

Prietenul meu Valer a și început să-și dea aere de popă în Viișoara... Numai ce-l vedea-i că și încrucișează mâinile pe la spate și dă prin fundul grădinii „Țaței Mariei” cu: „Nașterea Ta Hristoase Dumnezeu nostru...”

Cam slobozea el cântecul pe narea cea stângă... Zices, că așa o ia și dl profesor Trifon. Nicu-lie al Frăsinei nu se prea împăca el cu viața asta de școală... și nu rare ori îl vedeam, cum își protăpsea mâinile în buzunarele dela pantaloni și scuipa a pagubă pe pardoseala din curtea școlii:

— „Flacăra ei de școală și „armetică”, da bolând a mai putut fi și ăla de a seos-o în lume. Să stau eu aici în chiliile astea unde n'auzi tu cătu-i draga de ziuică un tânguit de fluer, un cântat de cocoș sau un behait de miel. Par'că aici e lumea de anapoda. Hei, draguță Viișoară! Unde ești tu cu lunca lui Oniț și cu „Râpa lui Ghedăi”? Amaru'n tine școală!”

El dintr'u început nu s'a prea arătat că s'ar împăca să părăsească Viișoara. A fost adus aici mai mult cu sila, căci tatăl lui ținea ca să nu rămână mai pe jos decât noi. Și doar avea el cu ce să-l țină la școală, căci era și el socotit priatru gospodarii fruntași din sat. Și-apoi, vezi, ca omul ar fi vrut să știe și el că are un ficior cărturar în satul lui. Dar în mintea lui Niculae nu putea să și găsească înțelegere „armetică”.

Zicea el:

— „Par'că numai asta de n'ar mai fi fost mă împăcam și eu mai bine cu amarnica asta de școală. Dar, când mă gândesc la ea, îmi vine „să iau lumea în cap”. Auzi, tu drăcia naibi, să te pună ei să socotești ce înălțime are turnul bisericii și câte țigle se pun pe coperișul ei, dacă știi că cutare este de atâta

Gânduri de viitor

D. Maniu a vorbit apoi despre gândurile de viitor ale partidului din care face parte. A stăruit cu acest pri-lej asupra trebuinței de a introduce în viața politică: „morala creștină” și grija continuă, de toate zilele, la stă-reea țărânimii. Textual, D.Sa a spus:

Partidul nostru își va afirma dreptul la existența sa, dacă va urma drumul conținut deja la botezul său de pe câmpul libertății din Blaj și din tranșeele războiului pentru unitatea națională. Botezul acesta înseamnă proclamarea programului nostru politic, care trebuie să rămână neschimbat pentru totdeauna: națiune, creștinism, dreptate socială.

Dacă vrem să avem viitorul, trebuie să proclamăm o integralitate a atribuțiilor noastre naționale: morala creștină și salvagardarea țărânimii, ca urmare firească a dreptății sociale.

La sfârșitul discursului, d. Maniu a asigurat pe cei de față că „vom birui în năzuințele noastre”.

O serată dansantă cu caracter național. Reuniunea femeilor gr.-cat. române din Blaj, a început pregătiri pentru serata dansantă ce va avea loc în seara zilei de 9 Februarie. Păstrătoare a datinilor, porturilor și a tot ceace reprezintă sufletul neamului românesc, Reuniunea a hotărât să dea acestei serate un pronunțat accent românesc, în de-cursul căreia să se scoată din ascunzișuri costumele, mândrele costume românești, și în locul modernelor (adecă sălbatecelor) dansuri, publicul să se înveselească cu jocurile cari au izvorât din simțemintele strămoșilor noștri. Nu ne îndoiim că toți cei cari vor auzi de a-cest gest înălțător prin gândul ce-l însoțește, vor participa la această românească manifes-tare ca dintr'un sentiment de datorie.

Rezultatul votului din Sarre

Locuitorii Sarre-ului trec la Germania — Cum votează un popor disciplinat

Duminecă dimineața la ora 8, lo-cuitorii Saar-ului au început votarea în în felul cum am scris noi în numărul trecut: 1) statu quo, 2) alipire de Franța sau 3) alipire de Germania.

Lupta dârză s'a purtat între aceia cari doreau statu quo și aceia cari voiau alipirea cu Germania. Cei dintâi a-veau în frunte pe Max Braun, fost în-vățător, astăzi ziarist și politician, și poate cel mai aprig dușman al lui Hitler. El, alături de Hofmann, fruntaș catolic, a format „frontul comun” care a luptat din răspuneri contra alipirii cu Germania.

Cum a decurs votarea

La 8 dimineața, toate secțiile de vo-tare erau ocupate. Mulțimea se grăbea să termine cât mai repede. Cu toată mulțimea votanților, lipsește și jandar-meria și armata internațională. E de față numai poliția locală. Și nici aceasta n'are rost. Oăci votanții votează disci-plinați, îndeplinesc ordinele date și nu fac multă gălăgie.

Au votat foarte mulți dintre cei în-scriși. În tot locul peste 90%, în alte părți chiar 97—99%.

A fost un singur incident mai în-semnat. Un necunoscut a aruncat o bombă într'un local de vot. A fost ră-nită o singură persoană. O bătrână ca de 75 de ani, care tocmai atunci vota, a murit de frică

Propagandă electorală

Fiecare partizan și-a pus toate pu-terile în joc pentru ca el să învingă. Cei ce voiau alipirea cu Germania, i-au în-trecut însă pe toți. Aceștia au aprins pe munții din Asturia focuri uriașe, cari au

ars toată noaptea de Sâmbătă spre Du-minecă. În unele biserici s'au tras în continu clopotele.

După votare

Seara la ora 8, localurile de vot s'au închis. Un ceas mai târziu, urnele cu voința populară au fost transportate la Wartburg. Camioanele în cari se duu urnele, sunt păzite de soldați din armata internațională. În fiecare camion sunt 6 soldați cu baioneta la armă și cu două mitraliere alături.

Trenuri speciale, înconjurate de sol-dați, aduc urnele cu voturi din întreaga țara.

Marți dimineața s'a cunoscut re-zultatul votului. D. Buerchel, reprezen-tantul lui Hitler în Sarre, a vorbit imediat la radio, anunțând pe Hitler și po-porul german despre rezultat.

Au votat pentru statu quo, adecă pentru ca să rămână tot sub oblăduirea Societății Națiunilor, 8 %, pentru ali-pirea la Franța 0,08 %, iară pentru ali-pirea la Germania 90,8 % și anume 476.089 de inși. Se înțelege că în forma aceasta ținutul râului Saar se va alipi la Germania. După aducerea la cunoș-tință a rezultatului, dl Hitler le-a mul-țumit prin radio și a spus că Germania nu mai are ce cere dela Franța și că prin urmare pacea dintre Germania și Franța e asigurată.

Acord între averescani și georgiști

Intre partidul dlui *Mareșal Averesc* și cel al dlui *Gheorghe Brătianu*, s'au observat încă de mai multă vreme unele semne de bună înțelegere. Încă în

și cutare e de atâta... Păcat că nu-i aici domnu 'nvățător Niculiță dela noi din Viișoara să rădă și el de bazaconiiile cu cari ne umple doagele al de doma profesor Sălvu Chiroiu. Lui domnu Niculiță dacă-i știa-i spune „aimal-aintu” pe de rost și să-i faci o socotsală de adunare sau împărțire, zicea că ești un școlar merituos. Iar, aici te pun bolânzii știa de profesori să te urci cu eacul și cu plaivasul la crucea depe turnul bisericii și să-i dai sosoteala până într'un „țent”. Bazaconii de astea am văzut făcând numai pe „Șuleriu” sasălor dela noi, care, când îl apucau stropșelile, își lua în spate una de haiz pe care se pune evan-gheia când citește popa în ușa altarului și numai ce-l vedeai că apare la fereastra dela turnul bisericii săsești și lăcepea nu știu ce să serie pe o hârtie mare așa cam ca astea ale no-astre pe cari facem „cupe” și „bote” de apă. Și știți voi măi cum își radeau Viișorenii de el. Ba să nu vă spun minciuni. Moș Nechifor, ghirisă popii, zicea că are în el pe necuratu că l-a văzut de multe ori în revărsatul zorilor, în fereastra turnului dela biserică lor săsească și nu știu ce tot meșterea pe o pânză... Și mai spunea Moș Nechifor că îndată ce se vedea gămălia întreagă a drăguțului de soare se cobora imprilostitul din turn și o pornea cu masa în spate spre „palata” lui... Te pome-șești că așa o să ajungem și noi după ce ne vor umplea bolânzii știa doagele cu atâta „armetică”.

Așa se tânguia tovarășul meu de școală Niculae al Frăsânii dela noi din Viișoara. Și

poate avea dreptate șarmanul. Se vede că n'a fost el crescut pentru școală. A venit aici la oraș mai mult de dragul nostru, căci vezi îi venea cam greu să se despartă de noi și nu se putea împăca să rămână fără de noi în Viișoara. Și-apoi o fi erezând bietul băiat că și aici va găsi o luncă și o răpă ca cea din Viișoara, pe cari să ne putem face „mendrele” noastre. Dar s'a înșelat amarnic. Aici carte și nimic mai mult.

Văzând Niculae al Frăsânii că nu e chip de a da la lumină cu școala și mai ales cu „armetica” dlui profesor Silviu Chiroiu, s'a lăsat, din zi în zi, tot mai mult pe tânăjă. Și spre nenorocul lui și părerea noastră de rău, în ziua când am luat vacanța de Crăciun și ni-s'au împărțit caratele cu rezultatul la studii am băgat de seamă că tovarășul nostru Niculae al Frăsânii a primit plăciata de Crăciun: notă rea la aritmetică și clasificarea îndestulitoare la celelalte studii, iar la observațiuni, dl Trifon în calitate de profesor al clasei a notat cu cerneală roșie:

„În baza aprecierilor făcute de corpul profesoral al acestei școale, asupra elevului Niculae Frăsână din Viișoara, mă văd nevoit să îndrum pe binevoitorii părinți ai elevului să-i caute o altă cărare, vre'o meserie oare-care, deoarece nu este apt pentru a urma cursurile școlii”.

În sfârșit, Niculae al Frăsânii s'a văzut absolvat de „armetica”, și de dl profesor Sil-viu Chiroiu. De aici înainte el va trebui să ră-

mână acelaș care a fost înainte cutrei luni: „Pre-tenul luncilor” din Viișoara. Poate asta o fi așteptat o și el, căci am băgat de seamă că făptura lui, care până aci era veșnic posomor-rată, a început să se lumineze; în ochii lui scânteia ceva care ne-a dat a înțelege că pentru el această sentință este binevenită. Și în vreme ce el purta pe frunte o clasificare așa de dureroasă, eu și eu Valer eram notați printre cei mai buni elevi ai clasei. Începând la religie „— ocinașile ele lungi” cum le zicea Menea Mitiu — și sfârșind cu purtarea erau înșirați o ploaie de „foarte bine”.

După ce ne-am examinat în parte fiecare „testimoniu de Crăciun” și după ce ne-am luat ziua bună și am făcut urările de Sărbători cu ceilalți colegi de clasă, am luat-o tustrei spre lozuința noastră.

„Țata Marie” care știa că în acea zi luăm vacanța de Crăciun și că vom primi „testi-moane” nici nu ne-a lăsat să ne așezăm bine cărțile în „fereastra cea oarbă” și a și început a ne cere „săbădașul”:

— Ei, „domnișorii” mei o luați către Viișoara ori către „Măgură”? Nu mi-ați putea arăta și mie ce plococane ați primit de Crăciun? Cel dintâiu, care s'a grăbit să-i dea testimoniul „Țatei Marie” a fost Valer. După ce gazda și-a călărit pe osul nasului ochelarii a început să-l ia din amănunt și să rostească de încheer: așa „ușcolar” înțeleg. Dar tu Obeadă cum stai? Și tu „armeticean” se adresă lui Niculae al Frăsânii?

După ce l-a văzut pe al meu și m'a mâr-

decursul lunii Mai din anul trecut s'a încheiat oficial această înțelegere, care în 10 l. o., a fost din nou întărită și prelungită.

Acordul între averescani și georgiști a fost foarte bine primit de multă lume dela noi. Se spune că chiar și d. Maniu, care face parte din alt partid politic, ar vedea cu ochi buni acest acord, care ar fi merit să întărească rândurile celorlora cari luptă în politică cu o dorință sinceră de mai bine a țării.

D. Gh. Brătianu și-a chemat duminică trecută șefii de organizații în Capitală și le-a adus la cunoștință prelungirea acordului cu partidul poporului, prelungire bine primită de cei prezenți.

Turburări în Albania

Se cere abdicarea regelui Zogu

În Albania, o țărișoară din peninsula Balcanică, în fruntea căreia s'a înscăunat regele Zogu, s'au în epocă turburări grave. Populația din nordul țării, organizată cu șef în frunte, cere abdicarea regelui. Guvernul ar fi mobilizat cinci contingente pentru menținerea ordinii.

Situația precisă nu se poate ști, căci granițele sunt închise pentru străini. Un singur ziarist englez a putut intra. El încă nu s'a întors cu știri.

Motivele nemulțumirilor sunt multe. Mai întâi trebuie știut că regele Zogu a avut dușmani în continuu, încă dela urcarea sa pe tron. Acum situația s'a agravat din motivul că în țară bătut o criză de bani cumplită. Funcționarii n'au mai fost plătiți de luni de zile. S'a încercat un împrumut în Iugoslavia și Italia, care însă nu s'a putut face. Din acest motiv au început turburările cari nu se poate prevedea unde vor termina.

Nu mai avem decât foarte puține exemplare din „Calendarul dela Blaj“. Acel celitor al nostru cari în să-l aibă, să se grăbească a și-l procura, altfel rămân fără el.

gălat pe frunte ca pe un copil al ei, l-a luat sub examinare și pe al celui alt tovarăș... Dels prima aruncătură de ochi „Țata Marie“ a băgat de seamă că aieia e mai șoadă „ușcoala“. Niculae al Frasnii, par'că se uita pe unde ar fi locul mai bun de a o „tuli“ afară, dar nu mai avea vreme de așa ceva, că „Țata Marie“ a și început să mi-l ia la „rapanghi“:

— „Va să zică așa „ușcalar“ imi ești „domnișorul“ Niculae... acum o să duci bun plocon părinților la Vișoara... și-apoi unde mai pui obrazul meu de gazdă căruia ia picat sub ochi astfel de testimoniu cu care nici porcar la sat nu poți intra...“

Și unde nu mi-a început „Țata Marie“ să mi-l înșingă pe bietul Niculae al Frasnii cu câteva varjels peste șira spinării de credeai că bate snopii de săcară în aria surii...“

Dar tocmai pe când era să-și descarece mai bine focul supărării pe pielea bietului Niculae, unde nu-i implântă acesta mâinile în gămălia capului și mi-o întinde una cu podolele și buzna pe ușa afară:

— „Măi ai noștri, vedeți și-mi aduceți și dășagii mei și să ne vedem cu bine în Vișoara... Eu o iau înainte „apostolește“ au fost ultimile cuvinte pe cari le-a rostit Niculae al Frasnii la geamul dinspre stradă al „Țatei Marie“...“

Pentru celitori

Deschizând abonament nou la „Unirea Poporului“, înștiințăm pe iubii noștri celitori că toți acela cari rețin numerii 1 și 2 din acest an, sunt considerați abonați, legile țării obligându-l să-și plătească abonamentul.

Rugăm deci pe toți aceia cari nu mai doresc să rămână abonați ai gazetel, să respingă numerii 1 și 2, iar pe celce l-au primit, să binevoiască a ne trimite cu ce ne sunt datori.

A primi gazeta și a nu o plăti, înseamnă a fura avutul nostru.

Nu se mai ține școală din cauza gerului. La Chișinăul Basarabiei frigul e de dreptul îngrozitor. Din cauza aceasta nu se mai poate ține nici școală, cu începere din 8 Ianuarie.

Degetul lui Dumnezeu. În anul 1619 a deschis împăratul Matei de Habsburg cripta familiară a Habsburgilor la Viena. Această criptă e o biserică văruiță alb și păzită de călugării capucini, iar dedesupt e cripta, în care se înșirue toți morții din familia de Habsburg până la 1916, când a murit împăratul Francisc Iosif. Împăratul Carol, văzând că nu mai încap morții în criptă, a hotărât să prelungească cripta aceasta. N'a mai fost însă de lipsă, pentrucă, abdicând de tron, a murit pe insula Madeira. Ce interesant! Cripta începută la 1619 și umplută la 1916, adică după 300 de ani! Și dupăce s'a umplut, nu mai e lipsă de lărgire, pentrucă nici familia de Habsburg nu mai e familie domnițoare. Degetul lui Dumnezeu!

Un furt îndrăzneț. O doamnă din Galați se întorcea săptămâna trecută dintr'o călătorie. Când s'a dat jos din tren, doi tineri i-au smuls, în fața lumii, poșeta, în care avea 26 de mii Lei. Înainte ca dna să poată spune ceva, ei au dispărut în mulțime. Acum caută poliția'n ruptul capului pe urma lor.

A înghețat pe stradă. Săptămâna trecută a fost mare ger în țară. În unele locuri termometrul s'a coborât până la 27 de grade minus. O elevă din Galați, de 10 ani, plecând la școală pe un ger ca acesta, a înghețat și a căzut la pământ. A fost ridicată de un sergent și dusă în un spital, unde cu greu și-a revenit.

Servitoarele în audiență la Papa. Înainte cu câteva săptămâni Preafericitul Părinte dela Roma a primit în audiență reuniunea servitoarelor catolice din Roma. Îndată la începutul audienței, una dintre servitoare a predat Sfântului Părinte un potir frumos din aur, pe care l-au cumpărat servitoarele din cruzările lor și au hotărât a-l preda Papel, ca el să-l trimită în misiuni, la vreo biserică săracă ridicată prin Africa, Asia ori Australia printre păgâni. Papa a primit cu mare fericire darul servitoarelor și le-a spus, ce mare bucurie va avea acel misionar care va sluji din acest potir, cumpărat din sudorile feței atâtor servitoare catolice din Roma. Servitoarele s'au depărtat, după sărutarea sfințitei drepte, plângând, de fericire, cu hohote.

Din pildele altora. Am mai arătat în mai multe rânduri, în „Unirea Poporului“, cât de mult jertfesc catolicii din alte țări pentru școlile lor. Afiam mai nou că cei 3 milioane de catolici englezi susțin 1207 școli populare confesionale catolice, pe cari le cercetează nu mai puțin de 400 mii copii. Pe catolicii englezi li costează susținerea unui copil la școală cam 15 mii de Lei, așa că susținerea acestor școli li costează la an câte 60 milioane Lei. — La noi credincioșii nu cheltuesc nici un Leu pentru școlile confesionale, fiindcă nu le avem; iară pentru o gazetă creștinească le este mult să dea 150 Lei la an. Cât de departe suntem noi Românii uniți de catolicii englezii!

A fost găsit mort în mașină. În săptămâna trecută un sergent din Constanța a observat o mașină care se oprise prea de mult timp. A plecat să întrebe pe șoferul de ce nu pleacă mai departe. Deschizând mașina, a observat cu mirare că șoferul era mort. S'a constatat că el avea bătăle de inimă și astfel moartea l-a fost fulgerătoare.

Ungurii citesc. Am mai spus-o de atâtea ori că Ungurii citesc mult. Dovadă multele gazete zilnice din Ardeal cari toate trăiesc și încă bine. Vor primi ele poate și ajutoare din Ungaria. Vorba e însă că trăiesc atâtea. Citim mai nou că în Ungaria au trecut nu mai puțin de 120 de mii de cărți de ale scriitorilor maghiari din Ardeal. 120.000! Mult, nu-i așa? Iar la noi? N'avem decât 2 ziare zilnice în Transilvania (Ungurii vreo 18), iar cărțile trec mai prost decât s'ar crede. Să nu fie cu supărare, dar așa e.

O crimă de o cruzime rară. Un japonez, îngrijitor al unui templu, a fost dat afară din slujbă. Infuriat, el s'a întors în decursul nopții la templu unde a omorât pe preot împreună cu întreaga familie sa. A fost prins însă și băgat la închisoare, unde va ispăși, în viața asta încă, sălbateca-i faptă.

La postă se deschid scrisorile. Dl mareșal Averescu se plânge în ziarul „Îndreptarea“ că posta îl deschide și citește scrisorile închise cari sosesc la adresa D-Sale. Roagă totdeauna pe prieteni și cunoșcuți să nu-i mai scrie scrisori închise, ci simple cărți postale. Nu peste mult va merge în străinătate, unde apoi i-se pot trimite și epistole închise. Unde am ajuns de o vreme încoace! Avem cenzură, de ziarele nu pot scrie ce vreau; stare de asediu, încât pentru o singură vorbă te judecă tribunalul militar la temniță grea; și se mai desfac și epistolele trimise prin postă.

„Solia Dreptății“ gazetă ortodoxă? Citim în Nr. 3 din 10 Ianuarie 1935 al gazetei din Orăștie „Solia Dreptății“, că I. P. S. S. Mitropolitul „nostru“ Nicolae a împărtășit binecuvântarea arhierescă pentru a purta brâu roșu o seamă de preoți. Din vorba de „nostru“ s'ar părea, că Solia Satelor este o gazetă ortodoxă, cu toate că în frunte poartă cuvintele: „organ al partidului național-țărănesc“. Ei bine, noi știm că partidul național-țărănesc nu este nici ortodox nici catolic, ci românesc. Întrucât „Solia Satelor“ este ortodoxă, vom ruga, pe P. S. nostru episcop și cucernicii noștri preoți din acele părți, să-i facă atenți pe credincioșii noștri din părțile Orăștiei, că „Solia Satelor“ nu mai este organul partidului național-țărănesc, ci al mitropoliei ortodoxe. Așteptăm deci declarația hotărâtă a redacției.

În ceea ce suntem noi între cel dintâi. Numărul sinucigașilor crește din zi în zi tot mai mult, semu că oamenii trăiesc

tot mai fără credință și tot mai fără Dumnezeu. Statisticile lumii arată că dintre 100 mil de morți sunt 34 de sinucideri în Austria, 29 în Ungaria, 27 în Grecia și tot atâtea în Cehoslovacia, 25 în Elveția, 14 în Statele Unite Nordamericane, 13 în Australia, 12 în Anglia, câte 10 în Irlanda, Spania, Lituania, Olanda, Canada și Italia, 8 în Germania, 6 în România și 3 în Chile. — După cum vedeți, noi, Românii, stăm în privința sinuciderilor destul de bine. Fapt e că rar se întâmplă ca un Român să-și ia viața, și ne bucurăm că conducem cel puțin în privința aceasta.

Crăciunul celor mari. Se știe că Banca Națională a oprit să mai lase bani din țară. Această măsură a fost luată pentru ca banul să rămână și să se cheitulească în țară, și ea a fost menținută, cu toate că comerțul român a suferit de pe urma ei. Cu toate acestea, un mare ziar din București publică știrea că nu mai puțin decât 5000 (cinci mii) de Români au petrecut sărbătorile Crăciunului la Paris. De bună seamă că acolo n'au fost întreținuți gratuit ci și-au plătit șederea cu bani ghei. De unde reiese că sunt totuși persoane pentru cari Banca Națională trece peste lege și le înlesnește banii pentru călătorii de plăcere în străinătate.

Orzul și ovăzul oprit la vamă. Incepând cu data de 10 Ianuarie a fost oprit de a se mai scoate din țară ovăz și orz, afară de cantitățile cari în aceea zi se aflau în porturi.

A fost sfâșiată de lupi. Intr-o comună din jud. Năsăud s'au întâmplat săptămâna trecută două mari nenorociri. O copilă de 10 ani a fost atacată de o haită de vreo 40 de lupi flămânzi cari au intrat în sat. În câteva secunde copilă a fost sfâșiată și mâncată, încât n'a mai rămas nimic din ea. — În aceeași zi, pe hotarul aceleiași comune, un țăran mergea cu căruța spre sat când îi lasă în cale o haită de lupi. Ingrozit, țăranul s'a urcat într'un arbore scăpând astfel cu viață. De acolo din arbore, a văzut însă cum lupii i-au sfâșiat și mâncat calul. Țăranul a fost dat jos, aproape înghețat, de niște trecători.

Cât porumb putem trimite peste graniță. În urma cercetărilor făcute de către Uniunea Camerelor de agricultură, s'a constatat că țara noastră poate trimite peste graniță 30 de mii vagoane de porumb. Această cantitate trebuie trimisă până la 1 Mai, căci la aceea dată o mare țară agricolă, Argentina, va pune pe piață porumbul său, concurând astfel celelalte țări.

Polițai la 7 ani. Un vestit bandit din Berlin, face spargerii în ziua mare și poliția și jandarmerie se trudesă în zadar, de ani de zile și nu-l pot prinde. Zilele trecute însă, a fost prins ca un șobolan datorită unei copile de 7 ani. Banditul cânta ceva tocmai pe unde se juca copilă. Aceasta a bănuțit ceva, a anunțat sergentul din post și banditul a fost prins. — De s'ar găsi și pentru Corol un polițai așa de tânăr.

Serată dansantă și bal. Funcționarii județului Tr. Mică, au aranjat, — pentru seara zilei de 19 Ianuarie, sub patronajul dlui Gh. Cipăianu, fost ministru și a altor personalități politice, — o serată dansantă. — Pentru seara zilei de 30 Ianuarie, un comitet de profesori a început pregătirea pentru tradiționalul *bal al profesorilor*.

Iubiți cetitori!

Nu uitați să trimiteți prețul abonamentului la foaie!

O veste bună

La București apare, de un an de zile, sub conducerea dlui prof. Iosif Frollo, ziarul „Farul Nou”, de două ori la lună. La Iași apare de 14 ani, sub conducerea pâr. Anton Gabor, ziarul „Dacia Creștină”, tot de două ori la lună. Amândouă aceste gazete sunt hotărât catolice și au adus și până acuma mult folos bisericii, prin lupta lor frumoasă și vrednică de laudă.

În Nr. 27 al „Farului Nou” a apărut o chemare a redacției ca să meargă la București să-i ajute cine primește lozincă „Hristos și Patria”. La această chemare a răspuns îndată „Dacia Creștină”, fiind gata să-și jertfească chiar patria pentru tinăra sa tovarășă de București.

Și, începând cu Nr. 18 din 13 Ianuarie 1935, „Farul Nou unit cu Dacia Creștină” apare săptămânal, în 4 pagini. Deocamdată apare în titlu cu amândouă numele, rezervându-și dreptul ca mai târziu să rămână cu acela singur, care va fi mai potrivit întru exprimarea ideilor lor.

Ziarul apare, de aici înainte, sub direcția dlor profesor I. Frollo și Dr. N. Popa, pentru a arăta unitatea celor două biserici de aceeași credință, dar de rituri deosebite, când sunt primite de inimi românești, căci credința este aceeași pe toată suprafața pământului, iar simțimintele naționale sunt și ele aceleași.

Programul noului gazete este: „pe terenul religios vom fi alături de tot ce este catolic, pe terenul național, numai de ce este românesc”.

Mărturisim sincer, am simțit o deosebită bucurie citind această știre. Vom avea așadar, de aici înainte, deși nu un ziar de zi, dar cel puțin unul săptămânal la București, în inima țării, și noi catolicii, de amândouă riturile, și astfel vom ști răspunde atacurilor ce ni-se dau prin ziarele dela București.

Nu ne putem exprima în deajuns admirația față de pâr. Anton Gabor dela Iași, care, pentru a-și vedea împlinit cât mai curând idealul, și-a desființat „Dacia Creștină”, numai ca să trăiască, cât mai puternică, noua gazetă dela București.

Dorim „Farului Nou” unit cu „Dacia Creștină” viață îndelungată și binecuvântare dela Domnul.

Scrisoare din Șercaia

Excrocherie. Săteanul Nicolae Jmoza din Veneția de Sus a vândut un teren cu 5000 Lei, primind la mână suma întreagă. Mai târziu același teren l-a vândut altui sătean cu 7500 Lei. Primul cumpărător, văzând că cererea lui de a i-se restitui banii nu are nici un rezultat, a făcut denunț penal împotriva lui Jmoza. Tribunalul Făgăraș l-a condamnat la 15 zile închisoare, iar terenul i-s'a atribuit cumpărătorului al doilea, întrucât acesta n'a știut de prima vânzare. Cumpărătorul prim a fost îndemnat să pornească proces pentru restituirea banilor.

Editare. Locuitorii comunei vecine Părău, în o adunare generală ținută în localul vechi școlii confesionale, au decis cu multă însufiețire ca în primăvară să înceapă clădirea unei școli primare de stat și a unei case culturale, pe terenurile situate în mijlocul comunei.

Conferință culturală. Cunoscutul și mult apreciatul folclorist ardelen d. Gheorghe Cernea, fost învățător dir. în comuna Păloș, jud. Târnava Mare, a ținut o conferință în localul școlii primare de stat din localitate. Dl. Cernea a vorbit timp de două ore despre po-

ziile școlare, descântecelor, bocetele și obiceiurile dela botez, cununie și înmormântări ale poporului nostru dela țară. Conferința a fost ascultată cu viu interes de auditori.

Furt. D-l Mireea Cornea, inspector cenzor la societatea petroliferă „Unirea” din București, fiind în inspecție dela depozitul de benzină din județul Făgăraș ale acestei societăți, seara a staționat lângă depozitul de benzină din Șercaia, pareurgând acest drum cu mașina de piață Nr. 161 Bv. Mașina a rămas o în dosul gheretei de benzină și dânsul împreună cu șoferul, au intrat în ghereta de benzină. Un răufăcător, folosindu-se de faptul acesta, precum și de împrejurarea că străzile nefuncționând uzina electrică, au erau iluminate, a deschis portița mașinii, furând un gramatam cari conținea diferite aparate tehnice și lingerie, în valoare de 10.000 Lei. Au fost avizate toate posturile de jandarmi din județ cari până acum însă nu au dat de urma acestui hoț îndrăzneț.

„Oastea Domnului” se distramă?

Frații noștri ortodocși au întemeiat sub conducerea pâr. Iosif Trifa, o tovarășie religioasă numită „Oastea Domnului”, la care s'au înscris zeci de mii de frați ortodocși. Pâr. Trifa și întemeiat gazeta „Lumina Satelor”, „Oastea Domnului” ca să-i nutrească sufletele.

În Nr. 2 din 6 Ianuarie 1935 a „Lumina Satelor” cetim un articol de frunte iscălit de însuși I. P. S. Sa Nicolae al Sibiului, în care ni-se spune că pâr. Iosif Trifa și-a cerut, din cauză de boală, absolvirea din slujba bisericească ce a avut-o și că grija celor două gazete I. P. S. Sa a incredințat-o unui comitet de redacție, din care face parte cumoseștii scriitori de până acuma ai gazetelor, având tot sprijinul I. P. S. Sale.

A doua zi ne sosește însă o nouă gazetă din Sibiu cu titlul de „Isus Biruitorul”, anul Nr. 1, număr de probă, din 6 Ianuarie 1935 având sub titlu însemnarea: „Foaie săptămânală, întocmită de preotul Iosif Trifa”.

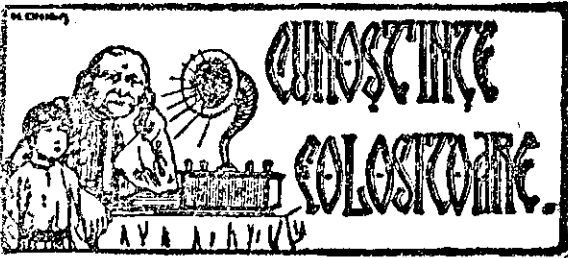
În „Telegraful Român” Nr. 3 din 13 Ianuarie 1935 cetim că pâr. Iosif Trifa, la cerere proprie, din motive de boală, a fost absolvit din funcțiunea de preot și din însărcinările ce le-a avut prin ea în legătură cu Oastea Domnului și cu publicațiunile ei.

În „Isus Biruitorul” preotul Iosif Trifa ne spune că s'a făcut sântos și că va scoate gazeta „Isus Biruitorul”. În alt articol ne spune că Tipografia Oastea Domnului, rodul atâtei osteneți și jertfe, a împlinit 5 ani dela deschiderea ei, care a fost răsarită prin răvna și jertfa unui om. „Ceeace n'au putut face „fondurile”, „fundațiunile” și organizațiunile pentru „cultura poporului”, iată a făcut un om”.

Din toate acestea se vede că la mijloc este o mare neînțelegere. Deoparte I. P. S. Sa, cu un larg comitet de redacție, iar de alta parte Iosif Trifa, față'n față.

Că cine va eși biruitor, suntem foarte curioși. Ca creații bune nu putem decât să dorim din inimă ca această mare neînțelegere să se sfârșească cu bine.

Sfârșitul trist alor doi aviatori români. Doi aviatori români și-au pus în gârba sa sboare cu avionul dela București la Sidney. Au plecat însă mai întâi în Franța, pentru că Inginerii unor mari uzine să mai cerceteze odată aparatul. În drum spre Paris, nu se știu din ce motiv, avionul a suferit un accident și a pornit-o spre pământ. Unul dintre aviatori a sărit cu parașuta și a scăpat cu viață. Celălalt a căzut cu avionul și a rămas mort pe loc, în apropierea unui oraș german.

Gunoii de grajd

Plantele, pentru că să trăiască și să producă roade, au lipsă de hrană. Hrana i-o iau din pământ. Pământul este ca o magazie de cereale, unde se găsesc multe feluri de alimente trebuincioase plantelor. După cum magazia de cereale se golește dacă tot scoatem din ea fără să introducem bucate, tot la fel și pământul dacă tot cultivăm pe el cereale, fără să-i înapoim alimentele luate, slăbește și în cele din urmă nu mai produce sau în cel mai bun caz dă roade ușine și slabe.

Pentru că pământul să producă în fiecare an, trebuie să-i dăm înapoi alimentele supte de către plante. Dacă dăruim a alimentelor se face sub formă de îngrășăminte. Sunt mai multe feluri de îngrășăminte și anume: gunoii de grajd, îngrășăminte industriale sau chimice (de boltă) și verzi.

Dintre toate aceste îngrășăminte gunoii de grajd este cel mai ieftin și cel mai bun, deoarece are toate alimentele de cari au lipsă plantele și de altă parte îmbunătățește pământul slab. Astfel face ca pământurile prea argiloase, tari și grele de lucrat, să devină mai ușoare și cele nisipoase, ușoare, cari nu țin umezeala să devină mai compacte (brânse), tari, ca în felul acesta să rețină apa și hrana necesară plantelor.

Gunoii de grajd este format din bligă, urina, (pisalau) și așternutul animalelor. Așternutul trebuie schimbat cât mai des, pentru că să poată reține cât mai bine urina, care este tot atât de bogată în alimente ca și baliga. Gunoiul trebuie să fie scos din grajd în fiecare zi și împrăștiat în straturi cât mai uniforme pe grămadă. Straturile trebuie scelcate bine, deoarece altfel hrana din gunoi se pierde în aer sub formă de gaze cari ne ustură la nas și la ochi, în grajdurile necurățite.

Gunoii, înainte de a fi împrăștiat pe câmp, trebuie să sufere un fel de fermentație, care durează 8—6 luni. În timpul dospirii gunoii își pierde foarte mult din hrană. Pentru că să micșorăm pierderea aceasta, grămada de gunoi trebuie să o așezăm în partea de miazănoapte a grajdului unde nu este așa de cald. Dacă e în spre soare să plantăm gunoi în jurul ei, pentru că să-i țină umezeala, locul unde se așează trebuie bătătorit bine ca să nu lase să intre urina, asemenea să fim atenți ca apa adușă din curte să nu spele gunoii.

Lângă grămada de gunoi să facem o gropă, în care să se adune urina. Gropa trebuie să fie bine acoperită cu pământuri, pentru că să pierderile de gaze să fie cât mai puține. Urina astfel adunată trebuie să fie împrăștiată pe câmp. Timpul cel mai potrivit pentru împrăștierea gunoii este primăvara înainte de semănat.

Gunoii împrăștiat pe câmp trebuie să fie sturnat imediat sub brazde la o adâncime de 8—12 cm. Fac mare greșală

agricultorii noștri cari țin gunoii pe câmp în grămezi mici, luni întregi, deoarece în timpul acesta o bună parte din hrană se pierde în aer și o altă parte intră în pământ încât din gunoi nu rămân decât paie. În caz că suntem nevoiți să cărăm gunoii pe câmp, când nu-l putem răsturna sub brazdă, e bine să facem în marginea câmpului o grămadă mare, pe care să o calcăm bine și după ce este gata să o acoperim cu un strat gros de 30—50 cm. de pământ.

Gunoii împrăștiat își păstrează puterea de producție patru ani. În primul an plantele iau din el 40%, în al II-lea an 30%, în al III-lea 20%, și în al IV-lea an 10%.

În pământul proaspăt gunoit e bine să cultivăm cucuruz, sfeclă sau cartofi.

Lucrând în felul acesta, pământul nu-și va pierde puterea de producție și ne va da roade bogate și frumoase, încât munca noastră nu va fi zadarnică.

Prof. Victor Oros.

Argăsirea peilor

Strămoșii noștri umblau cu opiaci care vara pe căldură mirosau dela o postă; pe vreme ploioasă se umblau încă odată pe cât erau. Aceasta pentru că nu-și argăseau peile bine, deși acest meșteșug se cunoaște din vremuri vechi de tot.

Aproape 90% dintre peile care să tăbăcesc la noi sunt peii crude din țara noastră.

Prima lucrare care li-se face peilor este curățirea lor de coarne, de rămășițe de carne, sânge s. a. Din vârful coarnelor se fac mânere de umbrele, bastoane, iar din celelalte părți, nasturi, piepteni. Din melcul dimăuntru coraului se face un cărbune zis *negru de fum*, care se întrebuintează la înălbitul zahărului.

Peile cele mai tari le dau boii de casă (sunt și sălbateci) crescuți pe câmp. Animalele ținute în grajd sau îngrășate dau o piele mai slabă. Animalele tinere dau peile cele mai bune. Pielea de vacă e mai fină ca cea de bou. Căii și măgarii dau o piele subțire pentru fețe de înșălțăminte.

Porcii dau piele pentru cursărie și legătorie de cărți.

Oiile dau piele de mănuși, căptușeli, genți.

Caprele dau *pielea glacé* fină la pipăit. Oiile și caprele cari dau lână proastă dau piei de calitate bună. Sunt căutate caprele din Oltenia, Banat și regiunea Panciului din Moldova.

Căprioarele dau piele de mănuși fine sau piele pentru spălat și lustruit.

Peile odată curățite se ung cu var și alte materii pentru a nimici părul și grăsimea. Se curăță pe un butuc cu cuțite anume bine de tot de murdărie și de păr, pentru a nu se crepa pielea când se tăbăcește.

Peile se argătesc sau cum se mai zice se tăbăcesc cu scoarță de stejar, brad, castan sau alte scoarțe de pomi din țările calde. Tăbăcirea aceasta dă pielea cea mai bună dar și pielea trebuie să stea 6 luni până la 2 ani în gropi la argăsire.

Altele se argătesc cu țărățe, fână, sare, gălbenuș de ou, untură de pește, iar mai nou este așa zisa *tăbăcire cu crom* care în câteva ore din pielea crudă dă una argăsită. S'au făcut încercări de tăbăcire cu electrică, în vase fără aer (*vid*), dar tot cea mai bună tăbăcire rămâne aceea cu scoarță de pom.

După tăbăcire peile sunt spălate bine și unse cu grăsime. Peile de talpă se mai tăbă-

cesc încă odată, pentru a li-se umplea rădăcinile părului de tot. Se uscă, se calcă cu mașinile pentru a căpăta o grosime voită și o netezime.

Vopsitul în diferite culori se face tot cu ajutorul mașinilor.

Pe lângă animalele spuse mai sus se mai tăbăcesc și altele, din cauză că gusturile cucoanelor au mers până acolo de poartă pantofi din piele de șarpe, crocodil și alte sălbăticiuni de prin Africa și Asia.

Piele românești sunt bune, putând avea toată încrederea în ele.

România este a treia țară din Europa în fabricarea pielei.

Pavel B. Glogovețeanu

Mândrie și rușine

Pentru a-și putea da cineva seama ce fel de nație românească locuiește într'un anumit ținut, nu e nevoie să umbli în toate satele din partea aceea. E de ajuns să mergi într'o zi de târg săptămânal în orașul pe a cărui piață țărani noștri își desfac produsele lor: cereale, paseri, ouă, lapte, brânză sau într'un obor de vite. E de ajuns să stai și să privești cum vin îmbrăcați la târg și ce marfă aduc.

Sunt orașe mari în Ardeal, unde ai sta cu ziua de cap, să te uiți la țărani noștri cari vin la târg: spălați, curat îmbrăcați în portul lor alb și înflorit. Și-aduc o marfă bună, curată, îngrijită, de-a dragul să o cumperi. Așa sunt: Sibiu, Brașovul, Făgărașul, Năsăudul, Bistrița și încă vre-o câteva. E o plăcere și încântare a ochilor și pentru român, și pentru străinul ce ar pica atunci în târg din alte țări, să vezi pe acești țărani și țărance, vioi, deștepti, în port de sărbătoare. Ți-se luminează și-ți crește sufletul, și te simți mândru că ești român, din neamul acelora ce se văd în târg.

Din ceea ce vezi poți ști și cum sunt satele dimprejur, de unde vin ei cu mărfurile lor, sau după cumpărături sate de oameni harnici și curați. Dar și luminați.

Ei adică, își dau seama, că pentru cinstea neamului din care fac parte, nu se pot duce la oraș oricum. De pildă, cu hainele pe cari le-au purtat o săptămână. Sau cu acele cu cari au eșit din poarta vitelor. Omul muncitor se mai și murdărește pe vestminte. Dar de aceea a dat Dumnezeu apă, să fie spălate. De obicei, pe acești români nu-i vezi cu hainele murdare nici acasă, în satele lor. Dovadă că sunt oameni luminați, că au femeii curate și harnice, și că știu cum se cade să eșe în lume.

Tot așa sunt și sacii, traistele, dăsații, vasele cu cari aduc negoț la oraș. Străinul din alte țări, când li vede, spune: Aștia sunt oameni culți, popor slobod, care a meritat să-și aibă țara lui.

Ei sunt o mândrie pentru noi.

Dar avem alții, cari sunt o rușine. Sunt alte orașe mari în Ardeal — ungurești până acum în mare măsură. Aici, în zi de târg, nu-i nici o plăcere să-i vezi pe românii noștri dela sate cari aduc produsele lor spre vânzare, sau vin să cumpere. Azi aproape nu mai este român care să nu aibă un rând ori două de haine bune. Totuși în târgurile din orașele pomenite vin, și bărbații și femeile, par'că anume, cu ce au mai rău pe ei. Cu țăarii pe care-i poartă anul întreg. Peteciți și murdari. Cu tina uscată de săptămâni pe cismele

sau bocancii lor. Aduc marfa invelită în cărpe de cari nu-ți vine să te apropii. Se lasă pe vine pe pardoseala de piatră, unde-și aștern lucrurile de vânzare. Sunt întunecați, triști, neajutorați.

Nici un străin care i-ar vedea n'ar spune: ăștia sunt stăpânii de azi ai României.

Da, știm, robia grea, sărăcia le-a dat această înfățișare de vecinice slugi. Sărăcia lor, dar și neștiința, lipsa culturii, care nu poate să le arate cum să se înfățișeze înaintea străinilor.

Azi nu mai sunt robi. Și nici sărăcia de odată nu a mai rămas. Ei trebuie să învețe a avea demnitatea de stăpâni. O haină bună și curată te ridică în chiar ochii tăi. Și toată lumea are azi o haină bună și curată. Pentru cinstea neamului lor, trebuie să o îmbrace când iasă în lume.

Dela Secțiile „Astrei”

A murit pâr. Nicolae Togan, bătrânul protopop al Sibiului

În zilele de creștinească sărbătoare ale Bobotezlii, s'a stins din viață la Sibiul, pe care l-a slujit cu ciuste și mândrie aproape o jumătate de veac, bătrânul protopop Nicolae Togan. A plecat pe drumul veșniciei în vrâstă de 75 ani, ducând cu el o viață înclinată deopotrivă bisericii și neamului din care făcea parte.

În vremurile de restriște ale Românilor ardeleni, răposatul își împletea datorițele de păstor sufletesc cu acelea de naționalist înfocat. A luptat pentru înălțarea poporului din care făcea parte, pe toate țărmurile. A înălțat sufletele prin activitatea-i de preot, le-a înălțat prin activitatea sa ziaristică și le a înobilat prin scrierile sale. A întărit credința în sufletele multor generații de elevi pe cari l-a avut în calitate de catehet al școlilor din Sibiu, împrăștiind totodată, cu fiecare generație de care se despărțea, Ideia noastră națională.

Pe drumul mormântului l-a însoțit multă și aleasă lume. I. P. Sf. Mitropolit a trimis pe Rvs. Gheorghe Dănilă, care a și ținut un pănegiric vrednic de memoria dispărutului. S'au mai spus cuvinte de despărțire din partea protopopiatului, din partea „Astrei” al cărui membru a fost, din partea mai multor societăți și din partea parohienilor. O mulțime mare de credincioși i-au înconjurat sicriul până la locul de vecl. — *Fie-i partea cu dreptii!*

Binefăcătorii gazetel. Am primit ca suprasolviri pentru abonamentul anului în curs dela: Ex. Sa I. P. Sf. Mitropolit Vasile 350 Lei; Rvs. Dr. Ioan Bălan, canonic 350 Lei; Protopop A. C. Domșa 50 Lei; Dr. Ștefan Banfi 50 Lei; Dr. V. Pinteș 50 Lei. Cu vii mulțămite.

Gheorghe Mureșan, America. Am primit un cec de 300 Lei. Abonamentul plătit până la 31 Dec. 1935.

Aug. Roman. Primit 150 Lei. Rest 330 Lei.

Silaghi Vasile. De plată încă 370 Lei.

Ștefan Mărcuș. Suma de 200 Lei am trecut-o în restanța veche. Mai aveți de plătit cu reducere Lei 70 pe 1932, pe 1933 Lei 150; 1934 Lei 150. Total 370 Lei.

Herța Vasile. Mai cate de plătit Lei 337. până la 31 Dec. 1934.

Elorian Dârle. Abonamentul plătit până la 31 Dec. 1934.

Am primit câte 100 Lei dela următorii: David Deac, Alexandru Pepelea, Bere Petru, Alexă Vasile a Pand., Iacob Vezoc, Anghiuș Ignățiu, Ioan Pavelan Toluș, Ana Fodor, Jacodi Ioan, Ioan Cioban, Mazăre Mitru, Bimbea Nicolae, Marc Marian, Lup Ioan, I. Hârceagă, Oniga Ioan, Nicolae Neda.

Pavel Marcu, Selegean Petru, Mantz Iosif, Ioan Pop, Neagu Dumitru, Ioan Șuteu, Bunaciu Pavel, Presecan Traian, Vlad Rusalin, Pop Alexandru, Mihai Boeriu.

Câte 150 Lei. Ioan Rotariu, Nicolae Noaghiu Lazar Iosif, Ioan Stoica, Istan Anton, Teodor Lungu, Moisă Gavril, Pavel Ștetescu, Iepure Ioan, George Șomfălean, Popa Dumitru Drumariu, Vodă Ilarie, Botoș Simion, Nicolae Berineanțu, Herlo Teodor, Teodor Leș, Ioan Muntean, Ghiz Gheorghe, Simion Rusu, Iuliu Pereni, Popescu Bazil, Mihai Popoviciu, Emil Lazar, Dafina Pănză, Lup Ioanș, N. Munteanu, Costan Vasile.

Antoni Fărcaș, Gârdea Nicoară, Lazar Ciuciuna, Curatoratul bisericii Deaj, Iulian Suciu, Ilie Goga, Simion Bogdan, Ioan Mateoc, Macarie Masteiu, Laurențiu, Stâncel, Of. parohial Barul mare, Nicolae Moldovan, I. Rinea, Reun. de lectură Ticvanul mare, Fica Oniga, Iuliu V. Albini, Gavril D. Silaghi, Vasile Oitean, Toncean Dumitru, Mândruț Nicolae.

Alexandru Petran, Romul Mihalca, Florea Barna, Simion Cioloc, Iosif Mureșan, Nicolae Negruțiu, Emil Negruțiu, D. Fărcaș, Vasile Radu, Gligor Coman, Băican V., Pânsae Nicolae, Maier Teodor, Alexă Hosu, Șipoș Dumitru, Traian Lincariu, George Urian.

Câte 200 Lei. Victor Avram, Ioan Linca, Mateiu Moldovan, Lupuț Teodor, Ioan Lăpușan M., Noaghiu Alexandru, Deac Gavril, Nicolae Pecurar, Vasile Gruneanțu, Nicolae Voina, Aron Hâncu, Sârb Macarie, Crișan Aurel J. T., Deac George, Virgil Cristian, Vasile Sălăgean, Costea Ioan.

Câte 300 Lei. Silaghi Ioan, Moga Ioan, Ioan Nidermaier, Mocan Corneiu, Ioan Pop, Popa Ioan I. Simion, Crainic George, Camil Nicoară, Toma Beica, Pop Gheorghe a. P., Ioan Barb, Nicolae Oprea, Dimitrie Nicoliciu, Școala primară Azuga.

Alte Sume: Ex. Sa I. P. Sf. Mitropolit Vasile 500; Rvs. canonic I. Bălan 500; Ioan Samson Cabas 180; Ioan Boteanu 37; Iosif Mihalca 270; Botoș Ioan Haios 320; Ni-

colae E. Ferr 436; Augustin Ungurean 160; Ceușan Ioan Dej 148; Răstău Florian 270; Petru Hedu 75; Brăteanu 225; Biserica Dambu 400; Dumitru Copăce 115; Ioan Goloman a. P. 250; Gligore Zait 630; G. Ioan 400; Bunaciu Pavel 315; Teodor Husariu 1. Ș. 500; Coriolan Blagoe 125; Lazar Iacob 50; Albu Teod. I. I. 225; Ioan Șerb 125; Pop Alexandru 270; Rusu hailă I. I. 75.

Busuioc Mih. și I. Cocos 570; Tănase Vasile Of. parohial Lighed 217; Pop Alexandru 250; Ana Tempianu 180; Iosif Barb 350; Barna Teodor 37; Mesaroși 45; Gh. Cerghizan 225; Văd. Susana Negreș Keun. Buna Vestire, Lemnin 435; Foltoș Vasile George Suciu 385; Sârb Aurel I. N. I. T. 80.

Mărghițaș Alexandru, 250; Dr. Valeriu Suciu Petru Barbeș 525; Varo Vasile 75; Gavril Gherloabă Nandra Vasile 154; Ana Nyergeș 173; Pop Gavril 157; se Dumitru Borlan 250; Dr. V. Pinteș 200; Dr. St. B. 200; Mihai Surdu 118; Ioan Surdu a. B. 155; Ioan S. 110; Aron Ciolna 50; Victor Socol 70; Gh. Stoica Pancrațiu Mesaroș 75; Rus Dumitru 530; Gh. Fic 125; Sarafolean Gheorghe 400; Ioan Hideg 75; A. I. Dăianu 75.

Redactor: IULIU MAIOR.

Cantor diplomat bun

se caută pentru Parohia română gr. tolică Galați din Vechiul Regat. Pl. în bani după invoială. Cererea și co legalizată a diplomei a se adresa Paroh române gr. catolice Galați, jud. Covu str. Cuza Vodă 43.

(266) 2—2

A apărut!

A apărut!

Calendarul dela Blaj pe 1935

care cuprinde, pe lângă toate celea ce se cer dela un calendar, și nelipsitul *Indreptar bisericesc* pentru cantori și preoți, cu tipicul tuturor duminecilor și sărbătorilor de peste an.

Apoi o bogată parte pentru „*învățatură și petrecere*” cu îndemnuri creștinești, sfaturi folositoare la toate trebuințele, apoi povestiri, poezii, glume și numeroase chipuri din țară și din toată lumea

Mai ieftin ca totdeauna!

În acest an, plin de necazuri și de poveri, am ținut seamă de lipsa de bani a cetitorilor și am statorit prețul calendarului popular, mai ieftin ca totdeauna. Și omul cel mai necăjit poate rupe dela necazurile sale un preț așa de neînsemnat.

Prețul calendarului este 10 Lei. — Cu atâta se capătă dela noi, cine îl cumpără la fața locului, în cancelaria noastră. Prin poștă, pentru poștă și împachetare, 2 Lei mai mult. Total 12 Lei.

Prin poștă trimitem numai după primirea sumei de 12 Lei. Acești bani se trimit cu mandat postal la adresa de mai jos. Dacă se cer 10 calendare pe-o singură adresă, ni-se vor trimite Lei 120, iar noi trimitem 11 calendare. În cazul acesta fiecare cumpărător are calendarul cu 12 Lei acasă la dânsul, pe masă! Dacă se cer 20 ex. pe o singură adresă, ni-se vor trimite Lei 240. Iar noi mai dăm pe deasupra în cinste 2 ex.

Pe așteptare, nu putem trimite calendare!

Cine dorește să aibă calendar frumos și ieftin, să cumpere Calendarul dela Blaj, care-i prietenul cel mai bun al fiecărui creștin.

Prețul calendarului se trimite cu mandat postal la adresa:

**„UNIREA POPORULUI” pentru calendar
Blaj, Jud. Târnava-Mică**